

Pol Clusella Arimany

Demà serà un altre dia

04.02 – 20.04.25

Ha passat alguna cosa catastròfica i t'ha enxampat mirant vídeos de YouTube. No ens enganyem, el tema es veia venir i no hem fet res –o poca cosa– per aturar-ho. Anem a última hora i en aquesta ocasió ens ha agafat amb els pixats al ventre. Una mica com a Pompeia. A l'exposició, hi ha una sèrie d'obres que semblen fetes a mitges. Tot ha quedat parat, quiet. Sembla que s'hagi aturat de cop. Tot excepte els vídeos, que, com si fossin escarabats de Txernòbil, han sobreviscut sense cap problema, i fins i tot de tant en tant salta algun anunci que ja no pot veure ningú.

Bé, ningú no, nosaltres sí. Immersos en aquest espai complex on els temps i els llocs es barregen, no podem deixar de pensar: quant temps fa que ha passat aquesta catàstrofe? Què estava fent aquesta persona? La gran projecció a la paret són la llum i les ombres en moviment, les d'abans, les de la caverna. Les llumetes ens continuen seduïnt irremeiablement. Els vídeos, un rere l'altre, tenen un efecte hipnòtic. Justin Bieber, "Country road". Volcà Croscat i *urban sprawl*. Ice Cube Haircut i Koko The Last Talking Gorilla. Una persona ens explica com fer ciutats de lava, se'ns enganxa la música de l'episodi del *monorail* dels Simpson, porcs senglars a Barcelona o un carril més a l'autopista que ho arreglarà tot. De sobte: el tràiler d'una pel·lícula on apareix un colom biònic. Bona pinta, me l'apunto. La narrativa fragmentària barreja formats i conceptes. Xerrant amb en Pol deixa anar alguna cosa com: "més que dret a l'habitatge, potser hem de reclamar el dret a la ciutat. Hem desaparegut a fer ciutats. Un exemple de ciutat compacta podria ser el municipi de Santa Pau, a la Garrotxa", em diu. "Necessitem un projecte de país esperançador". No entenc res. Ell riu.

De sobte, apareixen uns vídeos de l'erupció de La Palma, on hi ha un conjunt de gent amb un mossèn i una senyera cantant, intentant aturar la lava. Poders sobrenaturals. Un record: el famós incendi d'El Escorial de 1671 es va intentar apagar resant i activant –per fi– l'immens poder de la magnífica col·lecció de relíquies. Flames i fum contra ossets i mantetes. Imaginar-ho fa riure. De cop i volta, apareix un vídeo d'una *streamer* que ens explica amb tot detall com serà la nova ciutat formada pels volcans olotins del Croscat, Santa Margarida i Rocanegra. Què? Segons aquesta noia, estan a punt d'entrar en erupció. Ho fan cada 15.000 anys (més o menys). Es tracta de tenir-ho tot preparat i, a través d'una sèrie de tubs, canalitzar la lava per construir la nova ciutat de la Garrotxa. És una bona idea. M'encanta com m'ho explica. Ho veig, s'entén perfecte. T'ho imagines? Com no hi hem pensat abans? M'ho crec. I a poc a poc, m'adono que tinc moltes ganes que passi. Que el volcà exploti, i que ho faci ja, sisplau.

Enric Farrés Duran
Equip curatorial de La Capella

Gràcies:

A la Mònica Fornells, per l'acompanyament, per la sinceritat, per l'empenta i per tot. Al Miquel Benedito, per la manera de mirar i per acompanyar-me sempre. A l'Ariadna Rodríguez i l'Iñaki Álvarez, per l'oportunitat. A la Carolina Olivares, per confiar en mi i per l'empenta, també. Al meu germà Jordi, per contagiar-me l'esperit aventurer. A tot l'equip creatiu, per la implicació. Als que m'heu seguit el corrent i als que m'heu fet tocar de peus a terra. Gràcies a tots!

